

отъ това мисляхъ че плавамъ заедно съ Петра, и слезяхме по рѣкѣ-тъ на долу, и най послѣ че стигнахме до голѣмѣ-тъ скалъ, която е подъ мостъ-тъ. Азъ тогава ся уплашихъ, и начнахъ да мислѣхъ гдѣ ся намирамъ. И много ся зарадувахъ, като познахъ, че не съмъ въ лоткѣ-тъ.

М. Наистинѣ и тогава си размышлявалъ.

И. Какво чудно нѣщо има въ главѣ-тъ ми! размышлява, и си представлява много работы, и когато съмъ буденъ, не престава да мисли то за едно, то за друго нѣщо.

М. Опытай ся, и виждь, можешъ ли да не мислишь?

И. Не могъ, мамо: ты можешъ ли?

М. Нѣ, чадо: и азъ отъ малко момиче все така мислѣхъ.

И. Но не всякога.

М. Защо не?

И. Защото много пѣти спишь: все сънуваме ли като спимъ? азъ нѣкои ноци никакъ не сънувамъ.

М. Добрѣ: но азъ много съмъ размышлявала кога съмъ была будна.

И. Така и азъ, мамо: струва ми ся, че не могъ да пречетѣ различни-ты вещи, които размышлявамъ всякога. А! кажи ми, молѣхъ ти ся, кое е това чудно нѣщо, което е въ главѣ-тъ ми, и което размышлява всякога. Ты ми ся обѣща да ми го кажешъ.

М. Азъ ще ти го кажъ, чадо. Погледни мя! Гледай да не забравишь никога това